

Tilfælde, hvor der har fundet Misbrug Sted, at Tønen i Armeens mange Afdelinger er faaledes, som han skildrer det. Armeen bestaar jo af mange Afdelinger, og fordi der blandt disse har været nogle, hvor han har haft den Glæde at finde en mindre rigtig og korrekt Optræden blandt Befalingsmændene, er det dog ganske mærkværdigt deraf at ville slutte, at der i hele Armeen og blandt alle Afdelingerne stadig skulde ske den Slags Misbrug. Jeg er den ærede Minister meget taknemlig for, at han har afvist de ærede Medlemmer, naar de ere komne med den Slags Beskyldninger, og henvist dem til at gaa den rigtige Vej, nemlig til Afdelingscheferne, der have det hele Ansvar. Lad dem tage sig først af Sagen. Hvis en saadan Klage kommer, vil enhver Afdelingschef ganske sikkert undersøge den paa det nøjagtigste. Og hvis de vedkommende saa ved at gaa omkring og opspore, om der sker noget ukorrekt — de ere jo et Slags hemmeligt Politi, et civilt Politi, som skal sørge for at faa oplyst, hvilke Foranstaltninger der blive tagne i Militæretaten for at overholde Orden og Disciplin — hvis de saa finde, at Afdelingscheferne ikke have gjort, hvad de skulde, kunne de jo melde sig henholdsvis til Krigsministeren eller til Marineministeren og sige: Vi have henvendt os til Afdelinger, og vi kunne dokumentere, at de og de Misbrug have fundet Sted. Jeg tvivler da ikke om, at saa vil den vedkommende Minister sige: Godt, Sagen skal blive oplyst. Det tror jeg ubetinget, at man kan stole paa, for saa vidt man da er tilbøjelig til overhovedet at stole paa noget. Men er man ikke tilbøjelig til at tro paa andre end netop dem, som høre til ganske den samme Kategori som en selv, saa kan det jo være, at man ikke stoler derpaa, men saa vil man her kunne anvende et Ordspøg, som jeg dog ikke skal nævne her i denne Sal (Afbrydelse af Bux). Det ærede Medlem sagde det, jeg har ikke nævnt det. Nej, det skal ikke her siges uimodsaat om Afdelingscheferne, at de ikke varetage de undergivnes Tarv og ere vidende om, at der sker Misbrug af deres underordnede. Jeg for mit Vedkommende erklærer herved det for at være i sin Helhed en komplet usandsfærdig Paastand. At der i enkelte Afdelinger kan ske ved enkelte Lejligheder Misbrug fra en yngre overordneds Side og maaffe ogsaa fra en ældres, kan jo ikke benægtes, men fra et saadant enkelt Tilfælde kan man absolut ikke have Ret til at slutte, at Tønen er faaledes i sin Helhed. Det ærede Medlem ved det maaffe ikke, eller maaffe ved det ærede Med-

lem det, men andre ærede Medlemmer vide det rimeligvis ikke, og derfor skal jeg tillade mig at oplyse derom, at før Rekrutterne komme ind, saa holdes der i Afdelingerne Kursus med samtlige Befalingsmænd fra den ældste til den yngste, hvor Reglementet, gennemgaaes, og jeg ved, at jeg specielt, og at mange andre af mine ærede ligestillede Kammerater blandt Afdelingschefernes Klasse først og fremmest paalægge saa vel Underofficererne som Officererne fra de yngste til de ældste, at de, naar de modtage Rekrutterne, skulle behandle dem med Barmhjertighed og omgaaes dem med Venlighed, og at man i den første Tid, før de have lært deres Pligter at kende, ikke gerne vil have mange Meldinger, men at man ønsker at lade 8—14 Dage gaa hen, før man strider til at anvende egentlige Straffe, saa at de først blive straffede, naar man er overbevist om, at man har Ret dertil, fordi de vedkommende da vide, hvad deres Pligter ere. Dernæst udtaler man, at man paa ingen mulig Maade vil tillade Misgreb, hvad enten det er ved Udfældning eller ved forpørlig tilborte Slag eller Stød, og at naar slikt kommer for, vil den vedkommende blive dragen til Ansvar. Man maa da opfylde en tung Pligt. Den Straf, som en foresat faar ved en saadan Lejlighed, er nemlig efter min Mening alt for streng — derom kan der jo imidlertid være Strid — idet et saadant Misgreb næsten altid har Affædigelse til Følge. Naar en Underofficer, som har det første haarde Arbejde med at oplære Rekrutterne, staar foran sin Deling og bliver tirret af doodne Kavalerer — som vi heldigvis ikke have mange af, men nogle der er jo altid — og maa blive ved med at komme ander om og om igen, saa kan jeg godt forstaa, at han, som vel ikke altid ved at beherske sig fuldt ud, kan komme til at skælde ud eller vel endog tildele Stød. Men kommer dette til Afdelingschefens Kundskab, og Sagen kommer til Forhør og Krigsret, bliver den vedkommende straffet, og Sagen ender da næsten altid med Affæd. Der er gjort alt muligt for at forhindre den Slags Ting, og — jeg gentager det — jeg er overbevist om, at Afdelingscheferne hele Landet over ere saa humane, som de kunne og ogsaa skulle og bør være. Misbrug kan der ske i alle Forhold, og naturligvis oftere i Militæretaten end andre Steder, fordi den øverstbefalende der ikke altid kan være til Stede. Men jeg vil sige, at fra de sidste Aar, efter at vi have skiftet Vejroholdet med Kantonnementsøvelserne, har man ikke hørt, at der er kommet Klager ude fra Landbefolkningen om, at de have været Vidne til, at der er sket Misbrug fra